

– Minek viszed? – kérdi az eladó. – Nagyvadaknak – felelem. Meglepetten néz. Elköszönök. Beteszem a terepjárom csomagtartójába az öt kiló kukoricát. Elindulok. Félórai vezetés után megérkezem a helyszínre. A medvét a főút mellett ötvenméternyire fedeztem fel. Egy vastag fenyőtörzsbe vackolta el magát. Nem zavarja a mellette száguldó autók hangja. Még egyszer sem láttam, de tudom, hogy

Murányi Sándor Olivér 91

A VÖRÖS ZACSKÓ

ott van. Tegnap észrevettem nyomait a barlang szájánál a friss februári havon. Ideges leszek a tudattól, hogy életemmel játszom, most mégis óvatos lépésekkel igyekszem fel a dombon. Ahogy közeledek a helyszínhez, egyre hangosabban ver a szívem. Kisvártatva előtűnik a fa, alatta a jókora odúval. Megállok. Leteszem a kukoricás zacskót a földre. Nem tudom, mennyi ideig kémlelem távcsővel a helyet, amikor egyszer csak belém villan: ki kell szörnöm az ételmet, közeledik az esti vadmozgás ideje. Ha megvárom, még nagyobb veszélybe sodrom magam. Hangtalanul lépkedem előre. Már csak harminc méterre van előttem az odú. Aztán tíz. Megfogom a nylonzacskó alját és meglendítem, hogy a rejtekhely bejárata elé repüljenek belőle a kukorica-szemek. Ekkor tompa puffanást hallok. Nem számoltam vele, hogy az eladó két zacskóba csomagolta az ételmet, amiből most egy üres a kezemben marad, a másik meg az odú szájánál landol – tele kukoricával. – Az állat ettől meg tudja enni, de én nem tudom lefotózni. Mivel ott rondít a képeken a vörös zacskó. Mit tegyek? Őrületség lenne érte menni, hogy kirázsam belőle a kukoricát és elhozzam. Annyira közel van a vadhoz, hogy bizonyára rám ugrik és megöl. De ha mégse? – tűnődöm, miközben egyre jobban félni kezdek. Már tudom: saját félelmemre megy ki a játék. Ha nem sikerül legyőzőnöm, elbukok magam előtt. Remegni kezd a gyomrom. Fogaim összeszorítom. Elindulok. Egy méter lehet a zacskó és az állat helye között. Mintegy hét méternyit teszek meg, az utolsó három méteren azonban megtorpanok. Megfordulok és visszamegyek oda, ahonnan indultam. De a zacskó csak nem hagy nyugodni. – Ne légy őrült! Ez már öngyilkosság! Tudod, hogy mi vár rád, mégis odamész! A medve csak eszköz lesz, te ölöd meg magad! – kiáltja bennem egy hang. Mire egy másik: – Ennyire gyáva vagy megtenni az utolsó lépéseket? Nem vagy képes úrrá lenni saját félelmeden? Miért ugrana rád a nagyvad? – Ugorhat is, meg nem is – suttogom magamban. Nem tudom, mennyi ideig toporgok egy helyen, aztán újra nekiindulok. Közel érve azonban ezúttal is inamba száll a bátorságom. – Tíz méter, amiből az utolsó háromnál feladod! – szidom magam. Zarándoklat kezdődik a fa és a hely között, ahonnan a zacskót ellendítettem. Ha ezt most valaki látná és filmezné, elvinnének az

elmeogyógyintézetbe. Nem tévednének. Harmincharmadik bukta! – számolom magamban, aztán harmincnyegyedikszer is elindulok, de hiába. Nem tudom, mennyi idő telhet el. A szél recsegtetni kezdi a zacskót. Nem tágítok, mégse merek az odú szájáig menni. – Egyet ebédelek, hátha attól megjön az erőm, és elveszem – gondolom a hetvenhatodik sikertelen próbálkozásnál, s azzal örülök is, hogy időt nyerek. Legyaloglok a közeli étterembe a dombról. Olyan görcsben van a gyomrom, hogy semmi nem megy bele. – Máskor azonnal kikéred az erdélyi csorbát az öt miccsel, most meg kávé? Mi lett veled? – mosolyodik el a pincérlány. Szótlanul megiszom a háromazegyben, és távozom. Haragszom magamra. Nem is. Dühöngök magamon. Újra elindulok kifelé a kaptatón. A saját nyomaimban haladok, amíg meg nem látom a zacskót. Ott ficáncol a szélben egy ágra akadva, mint egy torreádor vörös lobogója, amit ezúttal mintha a medve tartana nekem. Hetvenhét! – sziszegem. Ekkor elpattan bennem valami. Nem hallok már a hangokat. Csend lesz mindenütt, csak látom a lábfejeim, ahogy megállíthatatlanul lépkednek előre. Furcsa nyugalmat érzek. A halál nyugalma? Tudom, nincs megállás. Tíz, kilenc, nyolc, hét, hat, öt, négy, három, három, három, kettő, egy. Azon kapom magam, hogy a barlang szájánál guggolok. Karom előre nyújtom, hogy elérjem a zacskót. Ahogy a kezemben érzem, behunyom a szemem, hogy ne lássam, amikor kiugrik rám a medve és leszedi a fejem. Kikapogatom a zacskó száját, és a földre öntöm belőle a kukoricát. Hallom, ahogy peregnek be a fenyőtörzsön az odúba a szemek. Várom az ordítást, és, hogy leszakadjon a fejem. Amikor újra kinyitom szemem, egy fél medveorrot látok magam előtt, amint a levegőben szaglászik. Hatalmas állat lehet! Mint egy elefánt! Kimegy lábamból az erő, de a zacskót nem engedem. Térdre rogyok. Nem tudom, mennyi időt maradhatok így, amikor egyszer csak újra működésbe jönnek az izmaim. Hátrálni kezdek térden, hogy métereket nyerjek vissza a tízhez. A medveorr mintha évtizedek alatt távolodna. Negyvenöt fokos szögben felfelé néznek az orrlyukak. Újra és újra kitégynak, majd összehúzódnak. Ennyit látok, de ez elég ahhoz, hogy felmérjem: itt már semmi nem rajtam múlik. Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc, kilenc, tíz, tíz, tíz. Felállok kezemben a zacskóval. Talpon hátrálok, hogy ne veszítsem szem elől az odút, majd ötvenméternyi távolságban megfordulok, és visszatérnek a hangok. Hallom a szél süvöltését. Hallom, ahogy elme egy kamion. Hallom, ahogy a domb alatt kiabálnak egymásnak a famunkások. Van fejem! Hallók! Lemegyek az autóhoz, kinyitom, és végignyúlok a hátsó ülésen, hogy erőt nyerjek a hazavezetéshez. Közben besötétedik. A hatalmas fenyők, mint valami feketébe öltözött minoriták, ott sötétlenek körülöttem a fehér havon. Kontaktot adok és elindulok. Hazaérve a könyvespolcomra teszem Diogenész szobra mellé a nylonzacskót.

